

عنوان مقاله:

صورت بندی لوازم سیاسی خوشبختی در حکمت متعالیه

محل انتشار:

دوفصلنامه دانش سیاسی، دوره 16، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

امید شفیعی قهفرخی - عضو هیئت علمی دانشکده معارف اسلامی علوم سیاسی دانشگاه امام صادق علیه السلام

میثم بهارلو - دانشجوی دکتری علوم سیاسی در دانشگاه امام صادق علیه السلام

خلاصه مقاله:

پنداشتها و سیاستهای مربوط به خوشبختی بشر، پیوند وثیقی با نظریات سیاسی دارند. پژوهش حاضر سعی دارد با روش تفسیری و بهره گیری از حکمت صدرایی - به ویژه دیدگاههای علامه طباطبایی و شهید مطهری - به تبیین چستی خوشبختی و جایگاه آن در منظومه حکمت سیاسی متعالیه پردازد. در این راستا، پس از بررسی ماهیت خوشبختی در حکمت متعالیه ملاصدرا و علامه طباطبایی، چگونگی کنشگری انسان در جهت نیل به آن بررسی می شود. سپس براساس تعریف مدنظر از خوشبختی یعنی رسیدن از استعداد و نیاز به کمال و رفع نیاز، منابع فردی و اجتماعی خوشبختی تعیین می شوند که البته برای این منظور، فلسفه تشکیل جامعه و نیازهای انسان در تشکیل آن در قالب یک نظریه فلسفی-سیاسی ارائه می شود. در ادامه نیز جایگاه حکومت در دستیابی به جامعه ایده آل مورد بحث قرار می گیرند و خوشبختی در منظومه حکمت سیاسی متعالیه، در نسبت با آزادی، امنیت، تربیت و عدالت تعریف خواهند شد.

کلمات کلیدی:

حکمت متعالیه صدرایی، خوشبختی، سیدمحمدحسین طباطبایی، صدرالمتألهین، کمالگرایی، مرتضی مطهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1129174>

